

ΚΩΔΙΚΟΣ: 'ΜΙΚΡΗ ΜΑΡΙΑ'

Στα μέσα Οκτώβρη 2013 στο πλαίσιο αστυνομικής έρευνας σε καταυλισμό Ρομά στα Φάρραλα Θεσσαλίας, ένας αστυνομικός παρατήρησε ένα ξανθό κορίτσι που δεν έμοιαζε εμφανισιακά με τον περίγυρο του, ρώτησε να μάθει ποιοι είναι οι γονείς του παιδιού και δεν πείστηκε ότι όντως ήταν αυτοί που παρουσίαστηκαν. Η ίδια η αστυνομική επιχείρηση στον καταυλισμό αλλά και το τι ακολούθησε αυτής έδειξαν για άλλη μια φορά πόσο εύκολο είναι το έργο κάποιου/ας που θέλει να μάχεται τον ρατσισμό στην Ελλάδα, καθώς από την υπόθεση 'της μικρής Μαρίας' ξεδιπλώθηκαν δίχως καμιά αυτολογοκρισία και φειδώ οι ρατσιστικές αρετές αυτού του όχλου σε όλο τους το μεγαλείο αλλά, παράλληλα, και το τερατώδες σκεπτικό και πλαίσιο δράσης ενός κράτους που θέλει να (αυτο) παρουσιάζεται ως θύμα ενώπιον των δανειστών του. Όπως και σε κάθε περίπτωση όπου η ανάδειξη του μερικού φωτίζει το ολικό, το κάνει πιο χειροπιαστό και φρικαλέο, έτσι κι η υπόθεση της 'μικρής Μαρίας' αναδείχτηκε σαν το μερικό κομμάτι ενός όλου κακοποίησης και καταπίεσης των Ρομά στην ελληνική επικράτεια σε σημείο που αν παρακολουθούσε κανείς/καμιά από κοντά τις εξελίξεις θα μπορούσε να καταλάβει πολλά για τη ζωή των Ρομά στην Ελλάδα αλλά ακόμη περισσότερο, βέβαια, για αυτούς που 'δεν τους γουστάρουν', τους έλληνες ρατσιστές.

Θα ξεκινήσουμε από το προφανέστερο κι ευκολότερα παραδεκτό, μιας και το παρατήρησαν και κάποιοι από τους ρατσιστές (π.χ. ακόμα κι αυτοί που ψηφίζουν σύριζα). Το ελληνικό κράτος δεν έχασε την ευκαιρία να κινητοποιήσει κάθε βιοπολιτικό και κατασταλτικό μηχανισμό που διαθέτει για να ασχοληθούν με τους Ρομά της χώρας. Πάνω απ' όλα, βέβαια, οι μπάτσοι: το συνεχώς αυξανόμενο και μαλακισμένο δυναμικό αυτού του κράτους. Οι μπάτσοι οι οποίοι, όπως παραδέχτηκαν από τις ανακοινώσεις τους, είχαν ήδη διεξάγει από τον Ιανουάριο μέχρι τον Σεπτέμβριο του 2013 - και πριν από οποιαδήποτε υπόθεση 'μικρής μαρίας' - γύρω στις 1.500 επιχειρήσεις σε καταυλισμούς ρομά και είχαν προχωρήσει σε 20.000 προσαγωγές και 1.300 συλλήψεις. Η αστυνομία δίνοντας αυτά τα στατιστικά στον Τύπο έκλεινε ήδη το μάτι στον όχλο λέγοντας του πως αυτό το οποίο δεν γουστάρει 'ο ελληνικός λαός', το 'χουν ήδη κανονίσει εκείνοι με τις μπλε στολές και τα αυτόματα όπλα. Κι αυτά τα στατιστικά από μόνα τους μιλούσαν λέγοντας πως σ' αυτή τη χώρα γίνεται μια κρατική διαχείριση του πληθυσμού των Ρομά. Γιατί να κρατιούνται, άλλωστε, ξεχωριστά φυλετικά στατιστικά για αυτή την κατηγορία συλληφθέντων και προσαχθέντων, ερευνών και 'εγκληματικότητας';

Βέβαια, η κρατική διαχείριση δεν σταματά εκεί και δεν είναι δύσκολο να ανακαλύψει κανείς/καμιά ότι κρύβονται κι άλλα πίσω από τους μπάτσους: έχει δημάρχους, έχει δικαστές, έχει δικηγόρους και γιατρούς και, βέβαια, έχει καθηγητές και δασκάλους. Έχει με λίγα λόγια όλους αυτούς, τους κρατικούς λειτουργούς, που αναλαμβάνουν να κάνουν τους Ρομά να αισθάνονται 'ξένοι' σ' αυτή την κοινωνία.

Αυτό το 'ξένοι', μάλιστα, στην περίπτωση των Ρομά - και ίσως μόνον αυτών - εκφράζεται και χωροταξικά. Οι καταυλισμοί τους, εκτός πόλης πάντοτε, πραγματώνουν την φαντασίωση του εξοστρακισμού του μη-καθαρού από το φυλετικά ομοιογενές ενώ ο νομαδισμός προκαλεί κι αυτός τα ελληνικά και δυτικά ταμπού κοινωνικής οργάνωσης. Ο θ. τζήμερος, ένας φιλελεύθερος πολιτικός (σ.σ. στην Ελλάδα ακόμα και οι φιλελεύθεροι πρέπει να επιστρατεύσουν τα ρατσιστικότερα στοιχεία της ιδεολογίας τους για να προσαρμοστούν στο επίπεδο του όχλου), εντόπισε την πηγή του κακού στον νομαδικό τρόπο ζωής των Ρομά. Ζώντας έτσι, έγραψε, δεν είναι ελέγξιμοι (σ.σ. η ελ.α.σ. φυσικά τον διαψεύδει!). Άσε που αυτό που ανακάλυψε ο τζήμερος, θα προσθέταμε εμείς, φέρνει κι εκείνο το άλλο κακό, την συχνά εμφανιζόμενη αλληλεγγύη μεταξύ τους απέναντι στον κρατικό μηχανισμό. Γιατί για τους Ρομά δεν ισχύει πως είναι 'πολίτες' έναντι κάποιας αδέκαστης 'πολιτείας', πόσο μάλλον όταν η κρατική διαχείριση απέναντι τους είναι συχνά μια ολοκληρωτικού τύπου πολιτική. Και, βέβαια, τότε είναι που η ισχύς τους συχνά αποδεικνύεται στην συντροφιά τους. Η μαζική παρουσία συγγενών ή φίλων σε δικαστήρια ή νοσοκομεία αγχώνει τους υπηκόους που έχουν μάθει να ζουν σαν άτομα αλλά και το ίδιο το κράτος που, σε τέτοιες περιπτώσεις είναι η αλήθεια, θα προτιμούσε να έχει απέναντι του αδύναμες ατομικότητες παρά θορυβώδεις συλλογικότητες. Αυτό το νόημα φέρει και η δημοσίευση των φωτογραφιών των γονιών της 'Μαρίας' στα ΜΜΕ, ξεδιαλεγμένες με ποινικές διαδικασίες και εν είδει παραδειγματισμού για όλους τους υπόλοιπους.

Το πέταγμα στην άκρη που επιφυλλάσσουν για τον πληθυσμό των Ρομά, όμως, αντανακλάται φυσικά και σε μη χωροταξικό πεδίο. Και σε κάθε πεδίο μάλιστα. Ένα από τα βασικότερα πόσο μάλλον 'εν καιρώ κρίσης' είναι το σπρώξιμο τους στην παραβατικότητα, δείχνοντας τους ότι περισσεύουν σε μια κοινωνία και μια εποχή που πρέπει περισσότερο να τσουβαλιαστούν στον ταξικό πάτο. Οι ιστορίες με τα κλεμμένα καλώδια του ΟΣΕ και τον σπρωγμένο παρόνομα χαλκό αλλά και οι ιστορίες με τα επιδόματα που καταχρώνται οι Ρομά - άλλη μια τέτοια ιστορία βγήκε με στόχαστρο τους γονείς της 'Μαρίας' - που παίζονταν όλο και συχνότερα τα τελευταία χρόνια, εστιασμένες κατάλληλα από τον μιντιακό φακό, αποτελούν απλώς τα δάχτυλα που δείχνουν τους ιδανικούς υπαίτιους της εξαθλίωσης που ζουν σήμερα 'οι έλληνες'.

Οι οικονομικές και εγκληματικές κατηγορίες εναντίον των Ρομά αποτελούν, όμως, απλώς λόγους πολιτικής οικονομίας που έχουν με πολιτικά κι κορέκτο τρόπο αντικαταστήσει την φυλετική ρητορική που κάποτε τους οδήγησε στα στρατόπεδα εξόντωσης. Μισό εκατομμύριο απ' αυτούς, κυρίως από την γερμανία, είχαν οδηγηθεί κατά το Ολοκαύτωμα στο Άουσβιτς και σε άλλα στρατόπεδα όπου οι γερμανοί αρχικά τους πέταξαν για φυλετικούς λόγους κι έπειτα τους υπέβαλαν σε πειράματα και τους εξόντωσαν. Όταν σήμερα, λοιπόν, ένας ΔΙΑΣ ελέγχει με παρατεταμένο το όπλο του και φορώντας την full-face του ένα όχημα κάποιου Ρομ ή ένας άλλος σκοτώνει με την μηχανή γιατί βιαζόταν και ... δεν πρόσεξε ένα παιδί Ρομ καταγωγής ή όταν το ελληνικό κράτος βάζει τα παιδιά τους να κάνουν μάθημα σε κοντέινερς, όλες εν γένει αυτές οι απλές και καθημερινές κρατικές λειτουργίες, στην περίοδο των 70 χρόνων μετά την εξόντωσή τους, δεν μπορεί παρά να αντλούν από την παράδοση του φασισμού. Η εκπαίδευση στα κοντέινερς του Αστρόπεργου, όμως, είναι

όχι μόνο ένα καλό παράδειγμα για το πως το ελληνικό κράτος δουλεύει πάντοτε σε συμπαρομά με την κοινωνία που το στελεχώνει αλλά κι ένα παράδειγμα του πως η ελληνική κοινωνία ξεπερνά σε ριζοσπαστικότητα και ρατσισμό ακόμη και το ίδιο το κράτος της, αν χρειαστεί. Εκεί, στον Ασπρόπυργο, πέντε χρόνια πριν, η σχολική χρονιά θα ξεκινούσε με αίθουσες γεμάτες Ρομά και μη. Εκεί, λοιπόν, στον Ασπρόπυργο οι πρώτοι που αντέδρασαν ήταν όσοι κάλεσαν τον σύλλογο γονέων και κηδεμόνων για να διώξουν τα παιδιά των Ρομά. Το ίδιο επαναλήφθηκε στο Χαλάνδρι το 2012, πιθανόν και σε άλλα σχολεία μέσα στη χώρα. Εκεί, στο Χαλάνδρι συγκεκριμένα, από τους 234 γονείς και κηδεμόνες που ψήφισαν για την παραμονή ή μη των παιδιών Ρομά στο σχολείο, μονάχα τέσσερις ήταν αυτοί που ψήφισαν υπέρ - δείχνοντας με απλά μαθηματικά τους δικούς μας φίλους και συμμάχους στην γειτονιά αυτή της Αθήνας. Και στον Ασπρόπυργο, όμως, θριάμβευσε η άμεση δημοκρατία. Οι γονείς ψήφισαν. Κι οι κηδεμόνες. Και τα παιδιά των Ρομά εκδιώχτηκαν. Κι η σχολική χρονιά ξεκινούσε με φυλετικά διαχωρισμένες αίθουσες και τα κοντέινερς φτιάχτηκαν για αυτό το λόγο. Κι έπειτα ήρθαν τα συνθήματα με σπρέι έξω από τα κοντέινερς. 'Να φύγουν'. Απειλές. Κι έπειτα η πύρινη ολοκλήρωση του έργου του οχετού: τα κοντέινερς καίγονται από εμπρησμό. Γιατί, βέβαια, όταν πρόκειται για Ρομά η απομάκρυνση από την κοινότητα, η εκδίωξη δεν είναι ποτέ αρκετή, η εξόντωση παραμένει ο το μυστικό των θυτών και η προκατάληψη δεν σβήνει και δεν ησυχάζει - όπως το 'χουμε δει στην περίπτωση των Εβραίων - ούτε και στο νεκροταφείο.

Είναι βαθιά μας πίστη πως αν το θέμα της απόδοσης ιθαγένειας στους Ρομά είχε αφηθεί σε δομές του ελληνικού όχλου, σε επίπεδο βάσης, π.χ. σαν τους συλλόγους αυτούς γονέων και κηδεμόνων, δεν θα τους είχε δοθεί ποτέ ιθαγένεια. Κι αυτό γιατί τα αντι-Ρομά αισθήματα και ιστορικό βάθος έχουν, μεγαλύτερο της ύπαρξης του καπιταλισμού μάλιστα, και ευρεία διάδοση. Ξεκινώντας π.χ. από το 'μην είσαι γύφτος!' που αποτελεί μια συνήθης κραυγή αποτύπωσης της συνάρθρωσης του 'ταξικού ρατσισμού', ευρέως αποδεκτή και διαδεδομένη στα τριόρθα του ελληνικού όχλου. Χρώμα δέρματος και τσιγγουνιά, ρούχα που δεν είναι φίρμες αλλά ίσως από την λαϊκή ή ραμμένα στο χέρι και το οριστικό εμφανισιακό στίγμα του να είσαι Ρομ ολοκληρώνουν την εικόνα του παράδειγματος προς αποφυγήν, αυτό που δεν θέλει να είναι κάθε Έλληνας. Τα 'μην είσαι γύφτος!', 'δεν είμαι και γύφτισσα!' κτλ που διαδίδονται σε κάθε Ελληνο-παρεάκι της επικράτειας, ανεξαρτήτως ταξικής προέλευσης, τόπου και ηλικίας αποτέλεσαν και συνεχίζουν - παρά την όποια υποτιθέμενη κρίση τους - να αποτελούν τον εορτασμό του πλούτου της ελληνικής κοινωνίας, ενός πλούτου που προέκυψε εν πολλοίς από δουλειά άλλων βέβαια και με επίγνωση του αποκλεισμού άλλων. Έτσι, ακόμη και οι χτυπημένοι από την χούντα-κατοχή-τροϊκα και λοιπούς μύθους Έλληνες θα ακουστούν να λένε πως δεν είναι ... γύφτοι εορτάζοντας χαιρέκακα κάποιο στάτους υποτιθέμενης ανωτερότητας.

Σ' αυτό το σημείο εδράζεται και η ελληνική θεμελιώδης θυμική απεικόνιση των Ρομά, μια απεικόνιση που επιφυλλάσσει μια καρικατούρα γελωτοποιού για τους τελευταίους. Από τον ταμτάκο μέχρι τον 'άλ-τσαντίρι' λαζόπουλο ένας πληθυσμός ρατσιστών, όπως οι Έλληνες, δεν θα μπορούσε παρά να διαθέτει ένα επιφανειακό και ρατσιστικό χιούμορ ώστε να μπορεί να τους διασκεδάσει με την φτώχεια, τα ρούχα ή την 'μη-ορθή' προφορά του Άλλου. Ο ρόλος του γελωτοποιού είναι, μάλιστα, ένα από τα ελάχιστα - αν και όχι το μόνο - μεσαιωνικά ρατσιστικά στοιχεία που επιβιώνουν διατηρημένα εδώ και αιώνες, μιας και τέτοια στερεότυπα αποτελούν απλά το σύμπτωμα του επίσης καλά διατηρημένου φυλετικού καταμερισμού εργασίας. Συνήθως μάλιστα επιβιώνουν άνευ αυτολογκρισίας ακριβώς λόγω του ότι πλασάρονται σαν χιούμορ ή τέχνη, στα οποία δήθεν δεν αξίζει να ασκήσεις κριτική καθώς η υπερβολή είναι δομικό τους στοιχείο και, έτσι, καταλογίζονται βέβαια στο μεγάλο βόθρο της ελευθερίας έκφρασης της ελληνικής πλειοψηφίας. Ούτε λόγος φυσικά να αντιστρέψει κανείς τους όρους του γέλιου γιατί τότε δεν θα πρόκειται περί ελευθερίας της τέχνης αλλά περί 'ανθελληνισμού'. Έτσι, κανείς Έλληνας δεν θα καταλάβει τι διάολο κάνει το βίντεο του παιδιού του από ένα γλέντι στο δελτίο των 8 ενώ στο συγκεκριμένο του βρισίματος των Ρομά από μια ολόκληρη κοινωνία, των 'παραδοσιακά γλετζέδων (και ηδονιστών)' Ρομά αλλά και των 'αρπαγών παιδιών', όλα είναι απολύτως κατανοητά και στην θέση τους.

Η 'αρπαγή των παιδιών' από τους ρομά (και ίσως η μεταπώληση τους στους εβραίους για πασχαλιάτικες θυσιές;) αποτελεί έναν ακόμη μεσαιωνικό μύθο που αναβίωσε κοινωνικά και πρόσφατα με την υπόθεση 'της μικρής μαρίας'. Απλώς την θέση της προφορικής διάδοσης του μύθου λίγους αιώνες αργότερα αναλαμβάνουν τα ΜΜΕ, ψηφιακά και μη, και τον ρόλο του διώκτη μπάτσοι με όπλα. Ο όχλος είναι στη θέση του, ίσως φοράει καλύτερα ρούχα απλά, αλλά είναι στη θέση του, όπως και παλιότερα. Γι' αυτό αντιλαμβάνομαστε μερικές φορές την πρόοδο του πολιτισμού απλώς ως μετεξέλιξη των εργαλείων εξόντωσης. Η αρπαγή των μη-ρομά παιδιών από τους ρομά κινητοποιεί τον φόβο της διάλυσης της πυρηνικής οικογένειας, ενός συστατικού δομικού των σύγχρονων εθνικών κρατών και η έκθεση της γυρεύει αντίστοιχα, ως γνήσιο υλικό για πογκρόμ, την αποκατάσταση της έμφυλης και εθνικής τάξης πραγμάτων. Αν και ο μύθος έκανε θραύση σε χώρες και κράτη με αποικιοκρατικό παρελθόν, όπου η επιμεξία των λευκών και η εθνοφυλετική αλλοίωση υπήρξε ως μόνιμο άγχος, η Ελλάδα ήταν απ' αυτές τις χώρες που ψώνισαν με χαρά κι απ' αυτό το σούπερ μάρκετ του μίσους, μάλλον γιατί σε φανταστικό επίπεδο υπήρξε κάποτε (πριν 3.000 χρόνια?) κομμάτι του παραδοσιακού 'λευκού πολιτισμού'. Κι αφού καταλαβαίνουν οι υπήκοοι αυτής της χώρας τους εαυτούς τους σαν ... συνέχεια των αρχαίων Ελλήνων, θα πρέπει να γνωρίζουν και τους Άλλους τους. Έτσι, αν οι γονείς της 'μικρής μαρίας' ήταν οι διαβολικοί «ρομά που κλέβουν παιδιά», όπως έγραψε η Espresso, η 'μικρή μαρία' δεν μπορούσε παρά να παρουσιαστεί ως το «ξανθό αγγελούδι», όπως έγραψε το Έθνος και πολλές άλλες εφημερίδες. Το γεγονός βέβαια πως τελικά το κορίτσι δεν είχε «κλαπεί» από τους γονείς του στα Φάρσαλα αλλά και το ότι ήταν όντως μια Ρομνί δεν άξιζε να τραβήξει στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων και τα δελτία ειδήσεων δραματικές συγγνώμες από τα μίντια, καθώς τα τελευταία έχουν βολευτεί στον ρόλο που τους έχουν αναθέσει οι αναγνώστες/τριες τους, αυτόν δηλαδή των εθνικών μισοτοριογράφων.

Ένα άλλο μόνιμο 'αγκάθι' για τους Έλληνες, σχετικό όμως με το εθνικό άγχος επιμειξίας που αναφέραμε και το οποίο έχει αξιοποιηθεί αν μη τι άλλο και μυθιστοριογραφικά, είναι η δήθεν ανεξέλεγκτη σεξουαλικότητα των Ρομά, οι ανήλικοι γάμοι τους και ο φόβος της δυνατότητας να προκύψει ένα ερωτικό ζευγάρι μεταξύ ενός Ρομ και μιας 'καθαροαίμης ελληνίδας'. Κι αυτό το ντιμπέιτ παλιότερα συζητιόταν με όρους φυλετικούς και ίσως θρησκευτικούς, αν και οι Ρομά όπου πήγαιναν προσαρμόζονταν και θρησκευτικά, αλλά σήμερα το πολιτικάλι κορέκτ λεξιλόγιο του κυνηγιού επιτάσσει τόσο τα προοδευτικά φιλελεύθερα όσο και τα ντεμέκ φεμινιστικά επιχειρήματα κατά το πρότυπο του ότι λευκοί δυτικοί άντρες και λευκές δυτικές γυναίκες σώζουν ρομνί γυναίκες ... Αυτό το θέμα αποτέλεσε, εξάλλου, κρυμμένο κάτω από ένα μελό πέπλο, και την μοναδική άλλη, μεγάλης κλίμακας, απεικόνιση που επιχειρήσαν ποτέ τα μέινστριμ ΜΜΕ στην Ελλάδα απέναντι στους Ρομά πέραν του 'λαζοπουλικού' προτύπου: να αναδείξουν μέσω ενός από τα σίριαλ τους τον έρωτα ενός λευκού Έλληνα άντρα με μία ... όμορφη φυσικά ρομνί (που έστω την έπαιζε ελληνίδα). Όπως και σε πολλούς άλλους ρατσισμούς που διαβιούν στην Ελλάδα, αλλά και στον αντισημιτισμό βέβαια, η 'ξένη γυναικεία φιγούρα' είναι πιο συμπαθής απ' αυτήν του 'άντρα ξένου'. Έτσι προμηνύεται η εξασφάλιση της απόλαυσης-κατανάλωσης του Άλλου και παράλληλης ενσωμάτωσης του μέσω της μεταφοράς της σεξουαλικής κατάκτησης του 'θληκού χαρακτήρα', δηλαδή του εντυπωμένου ως 'αδύναμου Άλλου'. Είναι ένα σημείο όπου η κλασική πατριαρχική παιδεία αξιοποιείται κι ένα σημείο παράλληλα πάνω στο οποίο η ελληνική στάση προσομοιάζει της γενικότερης δυτικής: οι γυναίκες ρομνί - τουλάχιστον για να ενταχθεί η απεικόνιση τους στο μέινστριμ ελληνικό σύμπαν - απεικονίζονται ως όμορφες και έτοιμες να ερωτευτούν 'καθαρόαιμους Έλληνες' αλλά και να επιφέρουν καταστροφές τόσο στο οικογενειακό τους περιβάλλον όσο και στο περιβάλλον των εργασιών τους.

Φυσικά, όμως, η παρακολούθηση ενός τέτοιου σίριαλ έχει και μεγάλα θετικά για έναν Έλληνα ή μια Ελληνίδα. Μπορεί έπειτα να καυχηθεί ότι έχει διεισδύσει και στην 'κουλτούρα των ρομά', μια διατύπωση ούτως ή άλλως μεταφυσική βέβαια αν αντιληφθεί κανείς/καμιά την πολυπλοκότητα, την τοπική ρευστότητα και την ποικιλία αυτού που ονομάζει 'κουλτούρα ρομά', αλλά επίσης μια διατύπωση ενδεικτική για το 'βάθος' και την στερεοτυπία της σύγχρονης νεοελληνικής σκέψης που μπερδεύει τον κοσμοπολίτικο τουρισμό με τον αντι-ρατσισμό και την κατανάλωση του εξωτικού φολκλόρ με την ετερότητα. Η συζήτηση, όμως, περί «κουλτούρας Ρομά», για να μην αδικήσουμε κι αυτούς που έχουν κάνει επάγγελμα τον (αντι)ρατσισμό τους, θα έπρεπε να αναφέρουμε πως διαδίδεται και στα πανεπιστημιακά φυτώρια της χώρας, εκεί όπου στελεχώνονται οι διάφορες ΜΚΟ και εκεί όπου φυτρώνουν οι διάφοροι 'τσιγγανο-λόγοι', βρίσκοντας αργότερα μια καλή δουλειά κοντά ή μέσα στον κρατικό μηχανισμό, μια δουλειά που να 'χει μέσα 'πολυπολιτισμικότητα', 'γκέτο' και 'λύσεις σε προβλήματα κρατικής διαχείρισης'. Έτσι, λοιπόν, έγινε και με την υπόθεση που κωδικοποιήθηκε ως εθνικό άγχος για την παιδική υποκειμενικότητα της 'μικρής Μαρίας': κάποιος έβλεπε ως πρόβλημα τον νομαδισμό και κάποιος άλλος την ελλιπή εκπαίδευση των Ρομά, η μία έβρισκε ως πρόβλημα τις ελλείψεις ελεγκτικές αρμοδιότητες των δήμων σχετικά με τα πιστοποιητικά γεννήσεων που τους παρέχουν και άλλος το παρεμπόριο παιδιών, ο πολεοδόμος συζητούσε για τις χωροταξικές διακρίσεις εις βάρος των Ρομά κι ο εγκληματολόγος μιλούσε, πάντα επίκαιρα, για την εγκληματικότητα τους. Να μην τα πολυλογούμε. Χίλιες δυο μαλακίες κατατέθηκαν δημοσίως, μαλακίες μάλιστα που γνωρίζουν ακόμα κι αυτοί που τις ξεστόμισαν (π.χ. «χαμόγελο του παιδιού») πως είναι μαλακίες, μα αυτό ποτέ δεν ήταν το πρόβλημα μιας και η αληθινή λειτουργικότητα τους ήταν να αποτελέσουν τα ιντελεκτουάλ εξαπτέρυγα που συνόδευσαν τους αστυνομικούς ελέγχους των καταυλισμών αλλά και την πρόσκαιρη εκτόνωση του ελληνικού πληθυσμού ενόψει σάρωσης κάποιων πογκρομιακής ποιότητας συναισθημάτων του. Περιττό να πούμε, τέλος, ότι οι χίλιες δυο μαλακίες που ειπώθηκαν για τους ρομά δε νοιάστηκαν να περιλάβουν σε κανένα βαθμό τον λόγο των ίδιων των Ρομά, οι οποίοι - όπως και στην περίπτωση του αντιρατσιστικού νομοσχεδίου για το οποίο δεν ζητήθηκε ποτέ η γνώμη των μόνων που αφορά, των μεταναστών - αντιμετώπιστηκαν ως «πρόβλημα» (για τους Έλληνες) και παρέμειναν καταδικασμένοι στην αφάνεια. Και η μόνη διέξοδος απ' την αφάνεια που απολάμβαναν ήταν βέβαια οι φωτογραφίες της ΓΑΔΑ...

Δεν το λέμε αυτό γιατί θα προτιμούσαμε οι τσιγγανο-λόγοι/ες και όλων των ειδών οι αριστεροί ειδικοί να ξεχυθούν στα προάστια και να γεμίσουν με την χαρτούρα των ερωτηματολογίων τους, των ποιοτικών και των ποσοτικών τους αναλύσεων και έπειτα των περίπλοκων επεξηγήσεων τους τα ήδη απασχολημένα μυαλά των κατοίκων των καταυλισμών. Θα αρκούσε «οι ειδικοί» να κοιτάξουν μέσα τους, πρώτα σε οικογενειακό κύκλο, μετά σε φιλικό, έπειτα εργασιακό και πάει λέγοντας, μέχρι - λέμε τώρα - που να βρουν και τις βρώμικες ιστορίες αυτού του κράτους, για να καταλάβουν που διάολο ανθίζουν τα αντι-ρομά ανέκδοτα, αστεία και ατάκες, από που διάολο βάζει βενζίνη η ρατσιστική μηχανή. Γιατί εκεί κυκλοφοράνε συνήθως οι βρωμίες: στα απλά και καθημερινά μυαλά. Είναι όλα ήδη εκεί έξω. Και φυσικά είμαστε σίγουροι/ες ότι δεν θα το κάνουν κάτι τέτοιο ούτε οι αριστεροί ειδικοί ούτε οι 'δεν-θέλω-να-χάσω-την-θεοσύλα-μου' ακαδημαϊκοί. Γιατί αυτή είναι μια δουλειά για ανθέλληνες αντιφασίστες κι ανθέλληνίδες αντιφασίστριες.